

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' ἑνηκόσια τρία,
δράσις καὶ φιλοπατία.

Δέκατον κι' ἑννατον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἑδρευόμενον τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτῶ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὀκτὰ φράγκα καὶ ἓξ τὸ χέρι.

Μηνὸς 'Οκτωβρίου δέκα κι' ἑκατὸ
καὶ τὸ μιστὸ μας εἶναι ημερῶν.

'Οκτακόσια δεκάτην,
μηνίσις φαίνεται δὴ τρέψην.

**Εἰς τὰ παιδιὰ μου
μὲ τὴν καρδιά μου.**

Τώρα ποὺ φεύγουσιν τὰ πούλια
πᾶτε νὰ κτίσετε φωλιὰ

'στὸ δοξασιμένον τὸ νησί μαρτύρων ἀθανάτων,
ποὺ χίλιακις Δόξαισι σκόρπισαν τὰ φωτιστῆράνα των,
μετ' ἑστὴ φωλιὰ σας νύκτωρ μοι χαρούμενος κι' ἐγὼ
καὶ νύκτωρ χέρις πάντοτε γιὰ νὰ τὴν εὐλογῶ.

'Αγαπημένον μου παιδί, δὲν ξέρεις πὸς μοῦ 'φάνη
σάν εἶδα 'στὸ κεφάλι σου τοῦ γάμου τὸ στεφάνι.
Ἐμνήθηκα σάν σ' ἔπερνα μικρὴ 'στὴν ἀγκαλιὰ μου
τὴ 'πάθαιναν 'στὰ χέρις σου τὰ γένεια, τὰ μαλλιά μου,
πίσσις φορεῖς ἀνάσκινα μὲ τὸν ἀνασκιμὸ σου,
τὴ κουδουνίστραϊς ἄλλοτε 'περνοῦσα 'στὸ λακμὸ σου,
καὶ τώρα— κλαίω καὶ γελοῦ— νυφοῦλα μὲ καρμάρι
κοντὰ 'στ' ἀγαπημένον σου τῆς Κρήτης παλληκαρί.

Πάντα ν' ἀνθοῦν ἀμάραντα τὰ στεφάνια τοῦ γάμου,
κι' ἀπὸ τὰ φυλλοκόρδισα μου σὰς εὐχομαι, παιδιὰ μου,
καὶ' εὐτυχίαι καὶ χαρὰ, ποὺ κάνει τῆς ψυχῆς
τὴ φέλιαν τὴν 'ψυλλότερη κορφή τοῦ Ψηλορείτην,
καὶ κι' ἄλλαις ἂν σὰς εὐχθῶ τοῦ κόσμου τῆς εὐχαίς
πάλι θὰ θέλω κατὰ τί γιὰ τὸ 'δικὸ σας σπῆτι.

Πηγαίνετε, δὲν σὰς φιλοῦ,
κουτῶζω μόνον τὸ γελῶ
καὶ σὰς φωνάζω: 'στὸ καλὸ.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

II.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς παρακαλῶ τί γίνεσαι, βρέ τέρας,
μέσα σὲ τῶσον σοφάρει τοῦ κράτους μας ἡμέρας;
Δὲν βλέπεις, βρέ, πὸς ἄρχισαν τὰ νέα πρωτοβούρεια,
πὸς τὰ χλωρὰ ζεραίνονται
καὶ τὰ ξερὰ μαραίνονται,
καὶ μέσα 'στὸ καλύβι τῆς ζαρένιας κάθε φτώχεια;

Φθινόπωρον ἐμύρισε
καὶ σὺ 'στὸν Φεβρουάριον,
κι' ἀπὸ τοὺς γάμους 'γύρισε
τοῦ Πρίγκηπος 'Ανδρέα

ὁ σεβαστὸς Διάδοχος μετὰ τῆς Πριγκηπισίης,
ὁ κόσμος ὅλος καρτερεῖ παντοῦ μεταρρυθμίσεις,
καὶ μόνον σὺ, ζωντόβολο, τὸ χρέος σου ξεχάσεις,
κι' ἀκόμη μένεις πεθερὸς κι' ἀκόμη γάμου κάνεις.

Φ.—'Υμνησα τὸν ἡμέριον καὶ νυμφικὸν θάλαμους
κι' ἐτέλεσα, βρέ Περικλή, τῆς κῆρας μου τοὺς γάμους
σ' ἐκεῖνον τὸ πολὺχρυσον καὶ πάγκαλον 'Ακταίον
μετὰ τῶν ἡμετέρων μου, πρώτων καὶ τελευταίων.

'Ἐφίλησα θερμώτατα τῶν φίλων τὴν χορείαν
κι' ὅλους τοὺς συμπεθερούς μου, τοὺς τῶσον πεισιπαιεῖς,

